

Brochure

**Kinderdoop
of
volwassendoop?**

Nederlands Gereformeerde Kerk
Voorthuizen/Barneveld

Niets uit deze brochure mag - op welke wijze dan ook - worden overgenomen zonder schriftelijke toestemming.

Neem hiervoor contact op met de scriba (scriba@ngkvoorthuizenbarneveld.nl).

of

NGK Voorthuizen/Barneveld
Postbus 193
3780 BD Voorthuizen

© 2005

Kinderdoop of Volwassendoop?

Inleiding.....	4
De titel	5
Wat zegt God hierover in de Bijbel?	5
Maar het staat er toch duidelijk genoeg?	5
Het nieuwe verbond/testament is rijker dan het oude verbond.....	6
Achtergronden	6
De lange weg van de vervulling van DE belofte	7
De uitwerking van Gods verbond	7
Eenzijdig / tweezijdig	7
Tot gerechtigheid gerekend	7
Weest onberispelijk	8
Abraham en zijn nageslacht.....	8
Bekeerlingen in Israël	9
Kun je de doop wel met de besnijdenis vergelijken?	9
De doop in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest	10
Conclusie	11

Inleiding

Het is een verdrietige zaak dat de kerk zo verdeeld is over bepaalde aspecten van de doop. In Efeze 4 lezen we dat de doop één van de kernpunten is van de eenheid van de kerk. We hebben één Heer en zo hebben we één doop. De doop zou een teken van eenheid moeten zijn, maar het is juist één van de punten waar de kerk verdeeld over is.

De eenheid van de kerk is niet alleen aan de orde bij de leer (over bijvoorbeeld de doop) maar ook bij de manier waarop Christenen met elkaar omgaan. In Ef.4.2 zegt de apostel dat we nederig, zachtmoedig en geduldig moeten zijn en dat we elkaar in liefde moeten verdragen. Als er gesproken wordt over “in liefde verdragen” dan blijkt dat dit vooral van belang is bij meningsverschillen (verdragen). Bij de discussies over de doop is dat vaak vergeten. We waren helemaal niet geduldig, maar probeerden elkaar soms met het mes op de keel te overtuigen (je moet denken zoals wij en anders hoor je er niet bij).

In Efeze 4 leren we dat wij bij meningsverschillen (ook over de doop) vol liefde met elkaar in gesprek moeten blijven. Samen biddend zoeken naar wat de Bijbel ons leert.

In de Nederlands Gereformeerde Kerken kennen we de kinderdoop. We geloven dat God ons laat zien dat de kinderen van gelovige ouders gedoopt behoren te zijn. In dit stuk wil ik laten zien wat daar de belangrijkste argumenten voor zijn.

Dit betekent overigens niet dat ervoor mensen die voor de volwassendoop kiezen in onze gemeente geen enkele plaats is. Onder bepaalde voorwaarden kunnen zij lid zijn van de gemeente.

We zoeken onze weg tussen twee karikaturen door. Karikaturen die voor beide “partijen” even gevaarlijk zijn. De eerste karikatuur is dat mensen die over de doop een ander standpunt hebben, niet meer onze broeders en zusters zouden zijn. De andere karikatuur is dat, zolang je maar één bent in Christus, het eigenlijk niet uitmaakt hoe je over de doop denkt.

De doop wordt in opdracht van Christus bediend. De drieënige God roept zijn naam over iemand uit. God zegt: ‘jij bent van Mij’. Het offer van Mijn Zoon is ook voor jou de reiniging van je zonden. Gods Woord, Zijn belofte is zo betrouwbaar en zeker, dat we Hem niet telkens opnieuw zullen vragen deze machtige belofte te herhalen. Daarom is de doop eenmalig. En daarom hebben de kerken in de geschiedenis hoe verschillend ze vaak ook over van alles en nog wat dachten, er toch alles aan gedaan om elkaars doopbediening te erkennen.

Als de doop een menselijk handeling was, ach dan kun je hem desnoods wekelijks herhalen onze belijdenis is vaak zo kwetsbaar en onze zonden bedreigen ons geloof telkens opnieuw. Als het om onze handeling zou gaan dan zouden we het elke keer opnieuw kunnen doen.

De titel

De titel “Kinderdoop of Volwassendoop” is geen nauwkeurige omschrijving van het onderwerp. Niemand zegt dat ieder kind gedoopt mag of moet worden. Het gaat om de doop van (onmondige) kinderen van gelovige ouders. Ook volwassendoop is geen nauwkeurige omschrijving. De aanleiding voor de doop was nooit het volwassen-zijn op zich, maar het feit dat een volwassene tot geloof komt en daarom gedoopt wil worden. ‘Geloofs-doop’ is een betere term.

Het is nooit een vraag geweest of volwassenen gedoopt mogen worden. Kerken die de kinderen van gelovige ouders dopen, kennen daarnaast ook de doop van volwassenen die van buiten de kerk tot geloof zijn gekomen. De kernvraag is of het bijbels verantwoord is om kinderen van gelovige ouders te dopen.

Ik blijf de termen kinderdoop en volwassendoop wel gebruiken, omdat het te omslachtig is om elke keer die lange definities te gebruiken.

Wat zegt God hierover in de Bijbel?

Als je als kind gedoopt bent, ben je dan gedoopt of niet? Moet je dan nog gedoopt worden?

Mogen gelovige ouders hun kinderen voordat ze zelf een volwassene keus maken, laten dopen?

Over deze vragen willen we nadenken aan de hand van de Bijbel. Gods Woord is de norm voor al onze vragen.

Het is goed om te zeggen dat er in de Bijbel nergens een hoofdstuk te vinden is dat gaat over de kinderdoop. Wat zou het makkelijk geweest zijn als we een brief van Paulus zouden hebben, waarin hij antwoord gaf op die vraag. Nergens in het Nieuwe Testament wordt de kinderdoop veroordeeld. En nergens is er een opdracht om de kinderen te dopen te vinden. Hoe komt dat? Waarschijnlijk was deze vraag in de tijd van de apostelen niet aan de orde. Dan zijn er twee mogelijkheden. Of voor iedereen was duidelijk dat alleen volwassen gelovigen gedoopt mochten worden of voor iedereen was duidelijk dat ook de kinderen van gelovigen gedoopt hoorden te worden.

Maar het staat er toch duidelijk genoeg?

Misschien is er nergens gebod tot of een verbod op de kinderdoop te vinden, maar zou men kunnen zeggen: “het staat er verder toch duidelijk genoeg?”

Sommigen zeggen: “er staat toch duidelijk dat zij gedoopt werden met ‘hun hele huis’” (Hand 16:15; Hand 18:8). Anderen zeggen dan ja maar er staat ook dat het hele huis tot geloof kwam (Hand 16:34 en Hand 18:8) dus geldt dat dopen ook alleen voor hen die tot geloof gekomen zijn.

Het staat er toch duidelijk genoeg? Kijk maar in Marcus 16:16 “Wie gelooft en zich laat dopen” en in Handelingen 2:38 “Bekeert u en laat u dopen”. En er zijn nog veel meer teksten die duidelijk maken dat je eerst moet bekeren/tot geloof moet komen en dat je daarna moet laten dopen. Dat is toch duidelijk?” Ja, dat is duidelijk, maar tot wie wordt dit gezegd? Tot mensen buiten de kerk. Bij hen die zich buiten Gods volk bevinden (heidenen) is het altijd (in Oude en Nieuwe Testament) zo geweest dat zij bij Gods volk mochten horen als zij tot geloof gekomen waren. Eerst geloof en dan pas ontvingen zij het teken van het horen bij Gods volk. Ook Abraham werd pas besneden nadat hij tot geloof was gekomen.

Het is op grond van deze teksten dus niet zomaar duidelijk dat kinderen van gelovige ouders (dat al bij Gods volk horen) niet gedoopt mogen worden. In de bijbel komt de kinderdoop dus niet recht-

streeks aan de orde. Als we dan toch op grond van de bijbel deze vraag over de doop willen beantwoorden, zullen we op zoek moeten gaan naar de grote lijnen in de bijbel. Anderen zeggen het ook, kijk maar: “bekeert u en laat u dopen”.

Het nieuwe verbond/testament is rijker dan het oude verbond

Voordat op zoek gaan naar die grote lijnen in de bijbel, wil ik in het kort een belangrijk punt voor de kinderdoop naar voren brengen. Wij zeggen dat in het NT Gods liefde en genade veel rijker en duidelijker tot uitdrukking komt dan in het OT. Als we de kinderdoop verwerpen wordt de positie van de kleine kinderen in de gemeente niet rijker maar armer dan in Israël. In Israël hoorden alle kinderen (jongens en meisjes) helemaal bij het volk van God en dat werd duidelijk doordat de jongetjes het teken van dat verbond als baby ontvingen.

De doop is in het nieuw testament het teken van het verbond geworden. De doop is het teken van het horen bij de kerk, bij het Lichaam van Christus. Paulus zegt in I Kor. 12:13 (in het hoofdstuk over de kerk als Lichaam van Christus) dat we door de doop één lichaam geworden zijn. In Rom. 6 zegt Paulus dat wij door de doop deel krijgen aan het verlossingswerk van Christus (Zijn dood en opstanding).

Zoals de HEER Israël beloofde dat Hij de God van heel het volk – inclusief de kinderen - wilde zijn, zo wil de Here Jezus ook de Heiland van kinderen zijn, ze horen bij Hem, bij zijn koninkrijk. Het koninkrijk van God is er dus net zo goed voor de zuigelingen en daarom mogen zij het teken van het horen bij dat koninkrijk ontvangen. Anders zouden de kinderen er na de komst van Christus op achteruit zijn gegaan.

Achtergronden

In het Nieuwe Testament zien we dat Paulus, als hij uit wil leggen wat geloven is, altijd wijst op Abraham. Abraham is de vader der gelovigen.

Wij mogen terugkijken op het grote wonder dat God in Jezus Christus heeft verricht. Wij weten van het wonder dat Gods Zoon mens geworden is, voor ons heeft geleden en voor ons is gestorven.

Zo heeft God de weg van de verzoening uitgevoerd. En wij leven na Pinksteren, de Heilige Geest is uitgestort. Wij weten veel meer dan Abraham over HOE God de wereld wil en zal redden.

Maar toch blijft Abraham de Vader der gelovigen. Het geloof dat God aan Abraham gegeven heeft, is hetzelfde geloof dat God aan ons geeft.

De kern van het geloof is onveranderd gebleven. Het gaat er nu nog net als in de tijd van Abraham om dat wij Gods roepstem volgen, onszelf aan Hem toevertrouwen. We verwachten onze redding van God en niet van onszelf. Uit dankbaarheid voor Gods redding wijden we ons leven aan God toe. En die toewijding bestaat uit de liefde tot God en uit de gehoorzaamheid aan Zijn geboden.

Abraham is de Vader van alle gelovigen. Daarom zegt Paulus ook dat ieder die in Jezus gelooft een kind van Abraham is (Gal 3:7).

De gereformeerde kerken hebben daarom altijd gewezen op de eenheid van OT en NT.

De geschiedenis die God met Abraham gegaan is, is zo belangrijk omdat daarin duidelijk wordt op welke manier God met zijn kinderen wil omgaan. De HEER sluit met Abraham en zijn nageslacht een verbond. Dat verbond laat ons zien hoe God met Zijn volk wil omgaan. In de loop van de geschiedenis heeft de HEER in de uiterlijke vormgeving van dat verbond veranderingen aangebracht, maar het doel en de structuur van het verbond zijn onveranderd gebleven. In Christus is het nieuwe verbond gekomen, maar dat is een nieuwe vormgeving van het oude verbond.

In verband met de doop is de lijn van het verbond belangrijk. Het ene eeuwige verbond dat God gesloten heeft om de mens te redden, leert ons veel over de manier waarop God met Zijn volk om wil gaan. Het verbond van God met Abraham, geldt ook de christenen uit de heidenen.

Zij die geloven, zijn kinderen van Abraham (Gal.3.7). Gods verbond met Abraham en zijn nageslacht is een uitwerking van Gods belofte (in Gen.3.15) om de wereld te redden.

God belooft dat het nageslacht van de vrouw uiteindelijk de kop van de slang zal vermorzelen.

De satan zal dan definitief het onderspit delven en gedood worden. In de loop van de geschiedenis laat God steeds duidelijker zien, hoe Hij deze belofte waarmaakt. In de Here Jezus komt God zelf als nageslacht van de vrouw naar de aarde, om als DE zoon van Adam de kop van de slang te vermorzelen. Maar voordat het zover is gaat God nog een lange weg.

De lange weg van de vervulling van DE belofte

Als we na de belofte in Genesis 3:15 verder lezen, en vol spanning kijken hoe God die belofte zal waarmaken, dan duurt het langer dan ons lief is. In plaats van vooruitgang krijgen we te maken met steeds erger verval. Kaïn vermoordt zijn broer, enzovoorts. Als de ellende nog verder om zich heen grijpt straft God de wereld met de zondvloed. Maar God heeft Noach en zijn gezin gered om met hen opnieuw te beginnen. God wil Zijn scheppingswerk niet loslaten. Hij kiest voor heel aarde en voor heel de mensheid. Maar ook het nageslacht van Noach wil God niet dienen. Weer loopt het mis. De torenbouw van Babel.

Daarna gaat God niet verder met heel de mensheid, maar met één man, met Abraham en zijn nageslacht. Toch is God de rest van Zijn schepping niet vergeten. God gebruikt Abraham om alle geslachten van de aardbodem te zegenen.(Gen 12.3b).

Abrahams roeping (Gen 12) is een strategische versmalling. Tijdelijk beperkt God zich tot één volk en één land om zo heel de wereld en alle mensen te bereiken.

De uitwerking van Gods verbond

Als God met Abraham een verbond sluit (Gen. 15 en 17) laat Hij stap voor stap steeds meer zien van de manier waarop Hij met Zijn volk wil omgaan. Het is een 'eeuwig verbond'. God is de enige die eeuwig is. In dit verbond met Abraham laat God zien hoe Hij als de Eeuwige met Zijn volk wil omgaan. Die grondlijnen gelden ook voor ons, ook wij behoren als kinderen van Abraham tot dat eeuwig verbond (Galaten 3).

Eenzijdig / tweezijdig

Wat zijn die grondlijnen? Het verbond ontstaat enkel en alleen op Gods initiatief. God roept Abraham. God geeft hem een aantal prachtige beloften. God neemt het initiatief, Zijn beloften komen eerst (Gen 11-12). Hij verplicht Zich om Zijn eigen beloften waar te maken. Later als God Zijn relatie met Abraham verder uitwerkt, blijkt dat God niet als enige verplichtingen heeft.

God wil ook een reactie van Zijn volk. Het verbond is eenzijdig op Gods initiatief ontstaan, maar zodra het bestaat, verwacht God een reactie op Zijn liefde. God verwacht geloof en gehoorzaamheid als reactie op die liefde. Zo is het verbond tweezijdig.

Tot gerechtigheid gerekend

Gen 15.6 laat zien, dat Abraham die reactie ook geeft. Abraham geloofde in de HERE, hij vertrouwt zich aan Hem toe. Dan staat er: "en God rekende het hem toe als gerechtigheid."

Als Paulus in het Nieuwe Testament de kern van Gods verzoeningswerk duidelijk wil maken dan grijpt hij verschillende keren op deze tekst terug. Hier, bij Abraham, is die kernzaak van het

Christelijk geloof al aan de orde. Het geloof werd hem tot gerechtigheid gerekend. Dat wil zeggen dat de relatie tussen God en Abraham hersteld is. De schuld en de zonde die de relatie tussen God en de mens blokkeren worden door God zelf weggenomen. God zorgt ervoor dat Abraham gerechtvaardigd wordt, dat die schuld wordt weggenomen.

Hoe God Abraham rechtvaardigde begrijpen we pas uit het Nieuwe Testament. Door het offer van de Here Jezus werd het fundament gelegd waardoor de rechtvaardiging mogelijk is (en waar God in het Oude Testament op vooruitgreep).

Weest onberispelijk

In Genesis 15 gaat het erom dat God eerst eenzijdig met zijn beloften komt, dat Abraham (als een tweede stap) geloofde, en dat God hem dan rechtvaardigt. Deze hoofdlijn van Gods omgang met zijn volk is niet alleen voor Israël, maar ook voor Gods volk van alle tijden.

In Gen.17, gaat God weer een stap verder met Zijn onderwijs, daar wordt duidelijk dat het geloof om een concrete uitwerking in ons leven vraagt. In Gen 17.2 zegt God tot Abraham: “wandel voor mijn aangezicht en weest onberispelijk”. Het geloof moet in de praktijk worden gebracht. Een leven voor Gods aangezicht, een onberispelijk leven.

In Gen.17 geeft de HEER maar één (eerste) concreet bevel als uitwerking van dat onberispelijke leven voor God aangezicht, dat is het gebod van de besnijdenis.

Als God bij de Sinäi (Exodus 20) het verbond met Abraham weer verder uitwerkt, dan geeft Hij Zijn volk in de wet een hele serie concrete ge- en verboden, die laten zien wat het betekent om onberispelijk voor Gods aangezicht te leven. In het Nieuwe Testament zien we dat God aan de uiterlijke kant van deze geboden veel verandert. Wij brengen geen dierenoffers meer, wij hoeven ons niet meer aan de spijswetten te houden. Maar God verlangt er noch steeds naar dat wij onberispelijk met Hem leven. De Heer verlangt nog steeds naar onze gehoorzaamheid.

Abraham en zijn nageslacht

Het verbond dat God met Abraham sluit, is geen individuele relatie van God met Abraham alleen, maar van God met Abraham en zijn nageslacht. God sluit een verbond met Zijn volk. Toch heeft God in dat collectieve verbond heel persoonlijke aandacht voor elk individu. Elk jongetje moest besneden worden. In de besnijdenis komt de basisstructuur van het verbond terug.

Het verbond is eenzijdig ontstaan. Niet Abraham vroeg om een verbond, maar God riep hem.

Zo wacht God niet tot het kind volwassen is en zelf om God vraagt, maar Abrahams kinderen mogen al direct bij het verbond horen. De belofte is er ook voor hen. God neemt het initiatief, daarna mag de mens op Gods initiatief reageren.

Zo komt de basisstructuur van Gods omgang met de mens naar voren. Dit gebeurde niet alleen toen God Abraham riep, maar elke keer opnieuw als het verbond in de besnijdenis (en later in de doop) bevestigd wordt.

Bekeerlingen in Israël

Toen God een verbond met Abraham en zijn nageslacht sloot, was Hij de andere volken niet vergeten. Gods doel met Abraham's nageslacht is juist om voor alle volken van de wereld tot een zegen te zijn. Daarom konden ook anderen dan Abrahams nageslacht bij het volk Israël gaan horen. Maar als een heiden een kind van God wilde worden en bij Israël wilde horen dan moest wel eerst tot geloof komen. Zo'n buitenstaander moest God leren kennen en leren begrijpen hoe God wilde werken. Zo'n buitenstaander moest de structuur van het verbond leren kennen. Hij mag bij God horen niet omdat hij zelf als mens zo goed is, maar omdat God altijd het initiatief neemt.

God komt eerst. Iedereen die dat initiatief van Gods reddingswerk herkent en er in geloof op reageert mag tot Gods volk toetreden.

Als buitenstaanders tot geloof gekomen waren, moesten zij en hun kinderen besneden worden. Daarna waren ze volwaardig lid van Gods volk. Als er later na hun bekering jongetjes geboren werden, dan ontvingen die op de achtste dag het teken van het verbond. Zo gold dat voor wie binnen Gods volk geboren werd het teken van het verbond kort na de geboorte gegeven moest worden. Maar voor wie van buiten tot Gods volk wilde toetreden, gebeurde dit pas als de volwassene (net als Abraham) eerst tot geloof gekomen was.

Deze situatie was dus het normale patroon om bij Gods volk te gaan horen. Een buitenstaander moest eerst zijn geloof belijden, en ontving dan samen met zijn onmondige kinderen het teken van het volk van God. De kinderen die daarna geboren werden ontvingen kort na de geboorte dit verbondsteken. Dit was het normale patroon toen de apostelen na Pinksteren het evangelie verkondigden en doopten. De doop is het teken van het horen bij Gods volk in de tijd na Christus.

Kun je de doop wel met de besnijdenis vergelijken?

Als je ziet wat tot kort voor de Pinksterdag het normale patroon was om bij Gods volk te gaan horen, dan zou je mogen verwachten dat de apostelen dat aan de joden in Jeruzalem uitgelegd hadden. Dat zij gezegd hadden kijk vroeger bij de besnijdenis was het wel voor de kinderen, maar nu bij de doop niet meer. Maar dit gebeurt niet, integendeel. Als Petrus in Handelingen 2 het Pinksterwonder uitlegt zegt hij: "want voor u is de belofte en voor uw kinderen". De belofte waar Petrus hierover spreekt is de belofte de uitstorting van de Heilige Geest. Het Nieuwe Verbond is gekomen, ook voor de kinderen van de gelovige ouders. Het zou voor de Joden in Jeruzalem onbegrijpelijk geweest zijn, als de belofte wel voor de kinderen was, maar het teken van die belofte niet.

Binnen de gereformeerde kerken wordt gezegd: als in Israël een baby's besneden werden waarom zou je dan geen baby's mogen dopen. Hoewel doop en besnijdenis niet precies hetzelfde zijn, kun je wel zeggen dat beiden het teken zijn van het verbond en dat ze beiden de kern van het verlossingswerk aanduiden. Hier wordt wel tegenin gebracht dat doop en besnijdenis eigenlijk weinig met elkaar te maken zouden hebben.

De besnijdenis is een uiterlijk teken van een lichamelijke zaak, namelijk dat men door natuurlijke afstamming bij het volk Israël hoorde. Maar de doop zou een teken zijn voor een geestelijke zaak, de vergeving en de wedergeboorte waardoor men tot het geestelijke volk van God, de kerk gaat behoren.

Hieronder wil ik laten zien dat de besnijdenis even geestelijk is als de doop. En dat is volgens mij belangrijk. Als in Israël baby's door God 'geschikt' verklaard worden om zulke grote geestelijke beloften te ontvangen, waarom kinderen van Christelijke ouders dan niet?

Bij de besnijdenis wordt de voorhuid van het mannelijke geslachtsdeel weggehaald. Het mannelijk geslachtsdeel was in de tijd van het Oude Testament een symbool van menselijke kracht/potentie.

Maar in de relatie met God hebben we niets aan menselijke kracht. Wij kunnen het niet op eigen kracht met God in orde maken. De profeten zeiden dat Israël een besnijdenis van het hart nodig had. Wat uitwendig bij de besnijdenis gebeurde, moest als het ware ook in hun hart gebeuren. Iedereen moet leren dat wij mensen niet op eigen kracht gerechtvaardigd worden. Wij worden alleen gerechtvaardigd als wij geloven, als wij het van God verwachten.

In Kolossenzen 2 strijdt Paulus tegen de dwaalleer dat christenen om echt bij God te horen besneden zouden moeten worden. Dan zegt Paulus niet: ach die besnijdenis stelt niets voor, dat is maar een uiterlijk teken aan het vlees, maak je er niet druk om. Nee, Paulus laat zien hoe groot de geestelijke betekenis van de besnijdenis is. 'Onbesneden-zijn' is buiten de relatie met God staan. De besnijdenis laat zien dat je het niet van zijn jezelf maar van Gods reddingswerk verwacht. We moeten op Gods beloften vertrouwen, in Hem geloven. De besnijdenis is dus heel belangrijk. Maar hoe belangrijk en geestelijk de besnijdenis ook is, christenen hoeven niet besneden te worden. De rijke betekenis van de besnijdenis hebben wij namelijk op een andere manier ontvangen. Wij zijn gedoopt. In de Doop hebben wij al die rijkdom ontvangen, waar het in de besnijdenis om gaat. We zijn met Christus gestorven. Zo hebben wij de afstand gedaan van de menselijke kracht om het op eigen kracht met God te lossen. We zijn met Christus opgestaan, het nieuwe leven is begonnen. God heeft ons gerechtvaardigd. Met andere woorden in principe gaat het in doop en besnijdenis om dezelfde inhoud. Die twee hebben dus blijkbaar heel veel met elkaar te maken.

In Romeinen 4:11 noemt Paulus de besnijdenis "het zegel der gerechtigheid van dat geloof". Gerechtigd zijn betekent, dat je ongerechtigheden vergeven en je zonden bedekt zijn. Gerechtigd zijn betekent, dat God je zonden niet meer toerekent. Als wij geloven, dan wordt de gerechtigheid ons toegerekend. Dan tellen onze zonden niet meer, maar dan telt de rechtvaardiging die we op grond van dat geloof ontvangen hebben. Dat is de kern van het evangelie: Door het geloof worden we gerechtvaardigd. Daar is de besnijdenis het zegel van. De besnijdenis is dus veel meer dan een lichamelijk en vleselijk teken. Het is het evangelie in notendop.

De doop in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest

Zowel voor de aanhangers van de kinderdoop als voor de aanhangers van de geloofsdoop staat vast dat iemand die van buiten komt een geloofsbelijdenis voorwaarde is om gedoopt te worden.

Maar daarmee is nog niets gezegd over de vraag of deze voorwaarde ook geldt voor de kinderen van gelovige ouders. In het OT horen de kinderen die in het verbondsvolk geboren worden al tot het volk van God en daarom moeten zij besneden worden.

Om aannemelijk te maken dat nu kinderen van gelovige ouders het teken en zegel van het verbond (doop) niet meer behoren te ontvangen, zou volgens mij aangetoond moeten worden dat de kinderen van gelovige ouders niet meer tot Gods volk gerekend mogen worden.

Als de kinderen er niet bijhoren, dan is dat een radicale breuk tussen OT en NT. Zo'n radicale verandering kan niet veroorzaakt worden, omdat Gods houding tegenover onmondige kinderen opeens veranderd is. Gods liefde is onveranderlijk. Wat zou er dan wel veranderd zijn?

Er zijn in het NT volgens mij een paar duidelijke aanwijzingen dat de kinderen van gelovige ouders wel bij Gods volk horen.

Lucas vertelt dat ouders hun kinderen (zuigelingen staat er letterlijk) bij Jezus brengen. De discipelen bestraffen de ouders. Waarschijnlijk vonden ze dat Jezus voor die onmondige kinderen geen tijd zou hebben. De Heer wijst hen terecht: Laat de kinderen tot mij komen want voor zodanigen is het koninkrijk Gods. Als gelovige ouders hun zuigelingen bij Jezus brengen zegt Hij: deze kinderen horen bij Mijn koninkrijk. Hiermee is de kinderdoop nog niet 'bewezen'. Maar het is wel een

belangrijke aanwijzing, want als Jezus zegt: dat voor zodanige het koninkrijk van God is, waarom mogen zij dan het teken van dat koninkrijk niet ontvangen?

Als we deze positie van de kinderen van gelovige ouders in de relatie met God vasthouden, dan zien we bij het lezen van Handelingen een aantal dingen die zeker gaan spreken.

Petrus zegt op de Pinkster dag tegen de Joden:

”want voor u zijn de beloften en voor uw kinderen en voor allen die verre zijn.”

De belofte waar Petrus het over heeft is de uitstorting van de Heilige Geest die de profeten voorspeld hadden. Die belofte werd op de Pinksterdag vervuld. Petrus zegt: “bekeer je, kies voor Jezus die jullie gekruisigd hebben en dan zul je deze belofte ook ontvangen. Als je je bekeert dan is die belofte er voor jullie en voor jullie kinderen”. Het lijkt mij aannemelijk dat de ouders die tot bekering kwamen zich met hun kinderen hebben laten dopen. De belofte is er namelijk niet alleen voor hen die zich als volwassenen bekeren en later voor hun kinderen als die op volwassen leeftijd hun keus gemaakt hebben. De belofte is er nu, als zij zich bekeren, voor hen en nu voor hun kinderen.

In dezelfde lijn staan ook de teksten die spreken over het dopen van iemand en zijn huis. Uit het OT is duidelijk dat met de aanduiding ‘zijn/haar huis’ iemands hele gezin/familie inclusief de kleine kinderen wordt bedoeld. Het is niet waarschijnlijk dat de kinderen, zonder dat daar iets over gezegd wordt, buiten gesloten worden. Als heidenen tot geloof komen, dan moeten alle volwassen gelovigen tot bekering komen. Het gehele huis moet God aannemen, maar dan moge zij met allen die tot dat huis horen (ook de kleine kinderen die nog geen geloofsbelijdenis kunnen doen) gedoopt worden.

Conclusie

Uit de Bijbel is niet met één simpele bewijstekst aan te tonen dat de kinderen van de gelovigen gedoopt behoren te worden. Volgens mij is ook op geen enkele manier aan te tonen dat de Bijbel zich tegen het dopen van kinderen van de gelovigen verzet. Er is niets in het kind/baby-zijn aan te wijzen dat een relatie van God met een kind onmogelijk maakt. Integendeel: voor zodanige is het koninkrijk van God. De belofte is voor de gelovige en hun kinderen.

De inhoud van de besnijdenis was niet minder geestelijk dan de inhoud van de doop. Als baby's wel besneden mochten worden er is geen reden waarom kinderen van gelovige ouders niet gedoopt zouden mogen worden.

De bijbel spreekt dus niet expliciet over de kinderdoop, noch bevelend noch verbiedend. De vraag of kinderen gedoopt mogen worden zal dan ook in het licht van de hele Bijbel, dus inclusief het OT, bekeken moeten worden. Wat was de plaats van de kinderen van Gods volk?

Is er in het NT iets veranderd in de relatie tussen God en de onmondige kinderen van gelovige ouders ten opzichte van het OT?

Is er een verbinding tussen besnijdenis en doop?

Is die verbinding sterk genoeg om staande te houden dat de kinderen van de gelovigen gedoopt behoren te worden?

Het is mijn overtuiging dat het geheel van de Bijbel laat zien dat de kinderen van gelovige ouders tot het volk van God, tot de kerk, behoren. Hun plaats in de kerk wordt volgens mij gemarkeerd door de doop die zij direct na hun geboorte mogen ontvangen. God is het die ook hen met Zijn beloften als eerste tegemoet treedt en hen niet pas opneemt in Zijn rijk als zij volwassen geworden zijn.